

ptujskem okraju. Ne moremo kontrolirati, ali ta »Večernikova« trditev drži, ker se nismo nikdar bili »v črnem afriškem Kongu«, kakor tudi pisec »Večernikovih« vrst ni bil, iz ptujskega okraja pa smo še vedno prinesli celo kožo, kakor nemara tudi »Večernikov« pisec.

Je pa razširjajoča se podivjanost, ki je v zvezi s pijančevanjem glavni vzrok pobojev in pokoljev, tako važna zadeva, da ji mora vsak, ki naš narod ljubi ter se za njegovo bodočnost briga, posvečati vso pažnjo. K nasvetom »Večernikovim«, kako to zlo odstraniti ali omejiti, bi si dovolili eno ali drugo pripombo. »Večernik« piše: »Divjaški zločin zadnjih dni kličejo k alarmu in so docela zadosten povod za proglasitev izjemnega stanja na področju mariborskega okrožnega sodišča. Zato predlagamo čisto konkretno, naj se proglasi preki šod in naj se ubijalci po kratkem izjemnem postopanju obesijo v vasi, v kateri so zagrešili zločin, in to pred zbranimi vaščani.« To bi bilo res radikalno sredstvo. Vprašanje pa je, ali bi surovo obešanje sredi vasi bi-

lo primerno sredstvo proti posirovelosti. Ne da se namreč hudič izganjati z Belcebubom. To sredstvo je iz iste vrste superlativa, kakor primerjanje ptujskega okraja s črnim afriškim — Kongom.

Še ena pripomba, kar se tiče Cerkve. »Večernik« piše: »V prvi vrsti moramo vprašati, kaj je proti temu ukrenila Cerkev. Doslej nismo slišali, da bi se bila resno bavila s tem tako sramotnim poglavjem, ko bi bil potreben vsaj primeren pastirski list. Obenem bi se morali naši duhovniki lotiti upravnih misijonskega dela proti epidemiji klanja, če ne drugače, čisto po vzorcu dela med divjimi narodi.« Očitaneje, da se ne bi naša Cerkev resno bavila s tem tako sramotnim poglavjem, je neosnovano in krivično. Cerkev je edina, ki je doslej kaj storila proti temu zlu. Z dovoljenjem raznih vesellic se pospešuje pijančevanje, iz katerega se razvijajo pretepi in poboji. Tudi nočemo govoriti o vzgoji mladine, ki je šoli odrasla. In ravno za to mladino gre, iz njenih vrst prihajajo siroveži, pijanci in pretepači. Ali ima vzgojo te

**Čuvajte perilo
ljuba gospodinja!**

Izognete se škodi, če uporabljate vedno in povsod le splošno preizkušen Persil, ki varuje perilo. Rabite pa Persil sam, ker vsebuje toliko najboljšega mila, da je vsak nadaljnji dodatek nepotreben. Pazite vedno na navodilo d uporabi, ki je na zavitkih.

Persil
varuje perilo

mladine danes Cerkev v svojih rokah. Če je pa nima, kako se more Cerkev očitati, da ne stori svoje dolžnosti!

*

Spomin na škola Slomška.

V veliko srečo si štejem, da sem bil od Slomškove roke birman leta 1858 v Šmarju. Bilo je to neko poletno nedeljo. Tri leta pozneje, leta 1861, sem videl Slomška zadnjikrat živega pred seboj in sicer v šoli. Peljal se je neke-

Iz otroških dni avtomobila. V spomin se je vršila v Mannheimu na Nemškem na izumitelja avtomobila Karla Benca avtomobilski prireditelj. Levo »Mercedes« avto iz leta 1900 — desno »Mercedes« motorno kolo iz leta 1885.

100letnica brzojava.

Letošnjo veliko razboj je preteklo 100 let (leta 1833), ko sta v mestu Göttingen nemška fizika Gauss in Weber razkazovala z uspehom mestnemu magistratu, kako se lahko sporazumeta med seboj na razdaljo s pomočjo električnega toka. Ta iznajdba, ki je zrevo lucijonirala dotedajno oddajo ter sprejem vesti, nikakor ni zaključek poskusov, ki bi bili imeli za cilj: predrugačiti in pospešiti medsebojno sporazumevanje na daljše razdalje. Brzojav je bilo darilo slučajja, ker sta se pečala oba zgoraj omenjena učenjaka z merjenji na različnih mestih in sta hotela

Pavel Keller:

17. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Gospod Meden, ko sem danes prišel k gospé Colnarjevi, me ni spoznala, čeprav sem bil že sam petkrat pri njej, drugič pa poslal svoje zastopnike. Toliko agentov in kupcev prihaja k njej, da posameznih sploh ne spozna več. Saj veste, kjer leži mrhovina, tam se zbirajo jastrebi. Toda kljub temu — Colnarjev grunt vam bom spravil v roke.«

»Kdaj?«

»Upam, da najkasneje v četrť leta.«

»Kako?«

»Pri prisilni dražbi. Ponudil bom za vas.«

Meden mu je segel v roko.

»Dobro. Toda — pomnite, mora priti do tega, grunt moram imeti — za vsako ceno!«

Tujec.

Vsako drevo poje ponoči drugačno pesem kakor podnevi. Potoček, ki v soncu pristrčno kramlja, se huduje in preti v temi.

Milijoni zvezd z mesecem vred, ki je zemlji najbližji, ne dosežejo sončne svetlobe.

Noč ni prijateljica ljudi. Največ ljudi umre ponoči, ne kadar sije sonce. Bolečine, skrbi so tovarišice noči, nemir je njen sin kljub vsej tihoti. Ena ura brez spanja je ponoči desetkrat daljša kakor podnevi. In vse črve vesti naganja z bičem noč.

— — —

Medenu se je zdelo preveč troška, če bi najel voz, zato jo je ubral peš proti domu. Pot do vasi je bila dolga sedem kilometrov. Vreme je bilo mežavo, skozi gosto meglo je pihal truden, bolen veter, moker in lepljiv veter, ki neslišno in z mrzlimi prsti sega skozi obleko prav do mozga, mokrotni veter, ki prinaša bolezen, ki še malo ni tako mrzel ko srčni snežni vihar, ki pa ljudi le bolj pesti ko ta.